

ling paavist, hvorlunde den Myndighed, som jeg troer, burde tilkomme Justitsministeriet, slet ikke er nogen, som ikke under Sagens tidligere Forhandling er anseet ligefrem at maatte være i den administrative Dyrigheds Hænder. Jeg har fundet saa meget mindre Betænkelse ved at foreslaae, at Justitsministeriet maatte være beføiet til at omslytte Fangerne fra det ene Tugt- og Forbedringshuus til det andet Tugt- og Forbedringshuus, som det ogsaa tidligere — hvilket ogsaa den ærede Forsamling vil have erfaret af de Foredrag, som den idag har hørt — har været Tilfældet, at man uden Lov og uden at nære nogen stor Betænkelse har omslyttet Fangerne fra en Art Straffeanstalt til en anden, at man har omslyttet dem fra Fæstningsarbejde til Tugthuusarbejde. Saavidt har jeg ikke drifet mig til at gaae i nærværende Lovforslag; jeg har troet, at de, som vare inddømte til Fæstningsarbejde, ialtsald ikke uden den største Nødvendighed var tilstede derfor, burde ved Lov flyttes om til en anden Art Straffeanstalt, og Erfaring har jo ogsaa vist, at saaadan Omslytning hidtil har været forbunden med særdeles Ulempe. Jeg skal tillade mig at oplyse for det ærede Thing, hvorlunde jeg har tænkt mig, at denne Sag med Hensyn til Slaverierne kunde ordnes i en senere Tid. Det fremgaaer af de Beretninger, som ere indkomne til Justitsministeriet, som rigtig nok angaae Tidrummet til Slutningen af 1848, og som derfor maaskee kunne være underkastede en ringe Forandring, men som dog i det Hele taget endnu ville holde Stik — af disse Beretninger fremgaaer det, at der af de paa Tid inddømte Slaver sade endnu 332 Marsfanger i de forskjellige Fæstninger, og at af disse 332 Marsfanger ville i Slutningen af Aaret 1857 de 306 være komne ud, og altsaa vil der, — forudsat, at de alle ere ille, — kun være 26 af Marsfangerne tilbage ved Udgangen af 1857. Af Livsfanger sad der til samme Tid 228 i Slaverierne, og med Hensyn til dem kan man naturligvis ikke beregne saaledes som med Hensyn til Marsfangerne, naar de ville være ude af Straffeanstalterne; men imidlertid skal jeg tillade mig at bemærke, at af disse 228 vare 215 inddømte i Slaverierne for

1840, og at navnlig i Aarene 1837—40 et usædvanligt stort Antal af disse Fanger blev inddømt. Da det saaledes nu allerede er 10 Aar siden, at de 215 af hiint Antal ere komne ind, og der derefter kun bliver 13 tilbage, er der dog megen Rimelighed for, at til den samme Tid, som de fleste af Marsfangernes Straffetid er forbi, vil ogsaa en stor Deel af Livsfangerne enten ved dødelig Afgang eller ved Benaadning være udkomne af Slaverierne. Naar da nu den Tid kommer, at der kun Hayes et meget ringe Antal Slaver tilbage, — et saa ringe Antal, at man end ikke i den mindste Fæstning, nemlig Nyborg, vil kunne uden altfor uforsholdsmeesige Omkostninger vedblive at bibeholde denne Straffearart for dem, saa vil Tiden være kommen, da man ved Lovgivningen, ved Lovforslag, som blive forelagte Rigsdagen, maatte tage Bestemmelser om, hvorledes der med disse Fanger kunde være at forholde. Saaledes har jeg tænkt mig det ordnet med Hensyn til Slaverne. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det Argument, som jeg har troet af den ærede Talers Uttringer at finde for, at der dog maatte komme et Lovforslag for Rigsdagen med Hensyn til Overgangen af adskillige Straffefanger fra den ene Anstalt til den anden, nemlig med Hensyn til Slavers Overslyttelse til Tugthuuset, kan jeg ikke finde her kommer til Anvendelse; jeg kan det idetmindste ikke fra min Side — jeg kan ikke ud tale mig om dette Punkt fra Regeringens Side, da det endnu ikke har været Gjensand for Overtæelse uden i Justitsministeriet og af de vedkommende overordnede Autoriteter for Bestyrelsen af Fængslerne; man er nemlig gaaet ud fra, at Slaverne først skulle overslyttes til Tugthuuset efter en Række Aar, og, naar dette Tidspunkt kom, vil nærmere vise sig, naar de Tilfælde, som jeg har paapeget med Hensyn til Slavernes Udgang af Slaverierne, indtraf. Derimod have Bestyrelserne for de forskjellige Straffeanstalter, Overinspektøren, der, som den ærede Forsamling bekendt, nu forestaaer Tilsynet med alle Straffeanstalterne, anseet det for høist vifseligt, at denne Myndighed maatte vedblive at ligge i den øverste administrative Autoritets Hænder, nemlig den, som